

ledes, at det nuværende Flertal i Folketinget har maattet erkende sin Uformuenhed til ved egen Hjælp og ved Hjælp af det fungerende Ministerium at bringe Landet ud af det nuværende politiske og moralske Uføre, hvor meget mere maa det da ikke kræves af et nyt Ministerium, at det faar den videst mulige Basis, som kan skaffes her i Landet, altsaa ikke blot ved Støtte hos Flertallet i dette Ting, men ogsaa ved Forstaaelse og Samarbejde med det andet Ting, Landstinget. Derfor havde det været smukt, forekommer det mig, om Flertallet havde ladet dette sidste Punkt i sit Forslag blive et helt og klart Udtryk for den Erkendelse, at et kommende Ministerium ikke vil kunne nøjes med at søge Støtte hos Flertallet i dette Ting, dette Flertal, der ikke modstandslost, men dog efter en ganske kort Modstand har maattet lade det hidtilværende Ministerium falde — ikke for en parlamentarisk Afstemning, men for et Tryk af den offentlige Mening. Det synes jeg er noget af det, som træder klarest og efter mit Syn heldigst frem ved hele den sidste politiske Katastrofe: at der virkelig endnu er noget her i Danmark, som er stærkere end Folketingets Flertal, nemlig den offentlige Mening, naar den rejser sig med en saadan Kraft og Styrke, som den har gjort for 3 Uger siden her i Danmark.

I Overensstemmelse med denne Betragtning have vi affattet Begyndelsen til vort Ændringsforslag saaledes, at vi foreslaa, at Tinget udtaler „sin Villie til at støtte et nyt Ministerium, der i Forstaaelse med begge Rigsdagens Ting vil sætte sig til Hovedopgave“, og saa kommer disse Hovedopgaver. Vi kunne ikke med vort Syn paa Tingene begrænse vor Villie til at arbejde under Ledelse af et nyt Ministerium til dette, at dette Ministerium skal støtte sig til Flertallet i dette Ting. Vi ønske, at det ny Ministerium skal dannes med det Formaal at skaffe sig fuld Støtte i begge Ting, skaffe sig den videst mulige Basis for Tillidsforhold baade til Folketinget og til Landstinget. Dermed skal selvfølgelig ikke være sagt, at vi ikke skulde have Villie til at arbejde ogsaa under Ledelse af et Ministerium, som støtter sig blot til Flertallet her i Tinget, og vi kunne slet ikke i Øjeblikket tænke os et Ministerium, som skulde kunne udrette noget af det, vi ønske, uden at det kræver og modtager saadan Støtte her i Folketinget. Det er derfor saa langt fra os, hvad det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) fremførte, at vi i

dette Øjeblik skulde tænke paa Muligheden af at bryde med de seneste Aars Statsskik og kræve en Højreregering eller blot noget, der smagte af en Højreregering. Men vi tro rigtignok, at det i Landet vil gøre det bedste Indtryk, naar man her i Tinget bestemt betoner, at det ny Ministerium ogsaa bør søge og modtage Støtte i Landstinget.

Med Hensyn til det ny Ministeriums Hovedopgave ere vi for saa vidt enige med Flertallets Forslag deri, at vi mene, at derom skal der ikke siges andet og mere, end hvad der paa det nøjeste knytter sig til den nuværende politiske Situation, og at det ikke vil være rigtigt der at møde med en lang Række af Krav, med en hel Ønskeseddel, saaledes som den findes paa Socialdemokraternes Forslag, men at det er rigtigt at begrænse sig her til at sige saa klart og bestemt som muligt, hvad der direkte følger ud af den foreliggende Situation. Derfor have vi ment at skulle nøjes med at slaa de Hovedpunkter fast, som vi tro, at den offentlige Mening her i Landet uden Partihensyn kræver at den ny Regering vil sætte som sin Hovedopgave. Og det bliver da først og fremmest det at hæve Landets sunkne Anseelse udadtil. Det er jo erkendt fra alle Sider, at det er gaaet meget stærkt ud over Landets Anseelse i Udlandet ved de seneste Begivenheder. Vi kunne vistnok nogenlunde blive enige om, at det er gaaet langt, langt mere ud over Landets Anseelse, end vi i og for sig have forbrudt og forskyldt. Der er jo en stor Forskel paa dette, at der er opdaget en enkelt Mands Korruption uden Forbindelse — saa vidt vi i Øjeblikket vide — med medskyldige og Deltagere i hans Bedragerier, og saa det, vi ofte have set i parlamentarisk korrumperede Lande: at der har været en hel, stor Sammensværgelse, et helt, stort Udbytningsforetagende overfor Staten med Tusinder af Deltagere, som paa en Gang er blevet afsløret. Jeg synes dog, det maa siges til Ære for vort Land og Folk, at den Korruption, vi her have staaet overfor, er først og fremmest en enkelt Mands Korruption, og det er ikke noget, der smager af Panama- og Nasiskandale, saaledes som de have haft det i andre Lande. Jeg synes derfor, at det vel nok er gaaet lovlig stærkt ud over vor Anseelse i andre Lande, langt stærkere, end vi i Øjeblikket have forskyldt, men det nytter jo ikke noget; naar vor Anseelse alligevel er gaaet ad undas, maa vi se at hæve den. Jeg tænker derved først og fremmest paa, at den ny